

עבודת שטח

כניסת בני דור ה-Z לשוק העבודה והעידן הדיגיטלי דורשים מכל הגורמים בענף לעבור סדרת שינויים

דינמי מאי פעם, ולכן הנטייה לבצע את המינון הראשוני על ידי חברות השמה - גדלה. באופן זה ניתן לקבל מספר מצומצם וממוקד של קורות חיים העונים לקריטריונים שהוגדרו. חברות ההשמה מגויסות על ידי המעסיק הפוטנציאלי, אך הן לא מחפשות עבודה למועמדים, אלא מועי מדים לחברות המגייסות. כך היה מאז ומעולם. מה השתנה השינוי טמון בכך שהחברות משלמות על השמה מוצלחת, מקצועית ואישית, המבוססת על אלמנטיים שהאינטרנט אינו יכול לספק.

היתרון בשוק כאמור נטול סטגנציה כמו שוק העבודה הוא שמומחי השמה רואים את הקליפים של שני הצדדים. כשם שהם יכריזו לים להעריך את היכולות של המועמדים, יודעים מה חשוב להם ועל מה לא לתפוס, הם גם מכירים את מצבו של הצד השני - מירת החיפוש, שבה החברה וקוקה לעובד והיכולת שלה לשדרג את השכר או תנאים אחרים. דור ה-Z רואה במומחיות יתרון, ולכן רכזו גיוס השמה הם אנשי המקצוע שיוכלו לסייע לו בהגעה ליעד.

כניסתם של בני דור ה-Z לשוק העבודה ואופיו של העידן הדיגיטלי דורשים מכל הגורמים בענף לעבור סדרה של שינויים בכל הקשור לגיוס עובדים. בשנים האחרונות תפס תאוצה נושא הגיוון התעסוקתי והאחריות החברתית, ויצירת סביבה המאפשרת גיוון מגדרי ותרבותי הכרחית בכל ארגון. יש לנו שתי אפשרויות: לאמץ את השינויים או לזנוח אותם בעצמנו. ●

העידן הדיגיטלי משפיע רבות על שוק התעסוקה ועל תהליך גיוס העובדים למקומות עבודה. האופן שבו התרגלנו לצרוך מידע הפך את תהליך הגיוס לאתגר הדרי עבור שני הצדדים: מחפשי העבודה הצעירים והמגייסים. הגיוס הפרונטלי עדיין מהווה מרכיב מהותי בתהליך קבלת ההחלטות בדבר העסקת עובדים, אך כיום קיים אלמנט סינון נוסף: הרשתות החברתיות שדרכן המעסיק נחשף למידע אישי ומקי צועני טרם הפגישה הפרונטלית.

לצד השינויים הטכנולוגיים, ככל שערך בר זמן, גדל הפער בין אלה שגולרו בש"גות האלפיים ואלה שהתבגרו בהן. תהליכי הגיוס משתנים כל הזמן, ודור ה-Z, שמשתחרר בימים אלה מהצבא הישר לשוק העבודה, הווה את תהליך הגיוס אחרת. צעירים אלה יודעים לבצע מיפוי של השוק כדי להבין מיהם השחקנים הרלוונטיים ולהכין את עצמם לכל ראייה. היתרון שלהם טמון בנקודת הפתיחה הזו: הם מגיעים עם ביטחון עצמי, הרבה מידע ומיומנות עכשווית. הם שואלים שאלות ישירות שלעיתים מתפרשות ככנות מצדם, בחננים את התפקיד עצמו, את היבטיו הכמותיים, את פוטנציאל ההצלחה והקידום, את מרכיבות התפקיד בארגון ולבסוף את טווח הסמכות והאחריות שהמשרה כוללת.

העידן הדיגיטלי העכשווי, פנייה מצד מועמדים בני דור ה-Z לחברות השמה, גיוס ואנשי מקצוע - מהוות פנייה לגורם מקצועי. שוק העבודה של היום הפך

נישולן ההרתעה

הייתה לנו השבוע הזדמנות לחרוג מהדפוס המקולל שבו חמאס מכתוב לנו את כללי המשחק. מדוע החמצנו אותה?

לפני שבועיים כתבתי כאן על הכישלון של מדינת ישראל בהתמודדות מול חמאס ועל כך שהסדרה שאינה באה כתוצאה מיוזמה ישראלית, וכחוצר של גבויית מחיר קשה מחמאס, אינה שווה את הניזר. בא תשלום הפרוטקשו לחמאס על מנת שיהיה פחות אלים; הגיעו דברי נתניהו בפריז שבשום אופן אינו רוצה מלחמה עם חמאס; הגיע סבב 460 הרקטות (נכון לכתיבת שורות אלה) והפסקת האש - ומסקנתי ברורה: מדינת ישראל איברה את ההרתעה מול חמאס. חמאס הוא שמרתיע את ישראל. זה עצוב, אבל זאת הכנת המציאות שלי. וכעשוי שש נקודות לעניין סבב 460 הרקטות:

ראשית, מדובר בירי חסר תקדים של חמאס, בתוך תקופת זמן כל כך קצרה. צה"ל לא הצליח לדכא את הכמות הגדולה והמהירה הזאת. שנית, העילה לסבב היא הפעילות המבצעית של צה"ל ברצועה בלילה שבין 11 ל-12 בנובמבר והעובדה שנהרגו שבעה אנשי חמאס. אבל לרעתי הסבב הזה אינו עומד בפני עצמו, והוא חלק בלתי נפרד ממלחמת ההתייבשה. מדובר באלימות מבוקרת לאורך גדר הגבול ובלוני טרור. מאז מאי האחרון התלווה לאלימות הזאת גם ירי רקטות בתגובה להרוגי אלימות ליר הגדר. זה הוביל מאז לארבעה סבבים של ירי רקטות (האחרון שבהם הוא זה של השבוע). המאפיין המרכזי של כל הסבבים היה שהמאס יום אותם, וחמאס הוא זה שסיים אותם. לא רק זאת, ככולם חמאס הודיע על הפסקת האש, וישראל שתקה, גמגמה.

שלישית, צה"ל תקף בסבב הנוכחי כ-150 יעדים של חמאס והג'יהאד. להבדיל משלוחי שתי הסבבים הקודמים, הפעם צה"ל תקף גם בניינים רב-קומות בעזה ששימשו את חמאס. האם זאת הייתה מכה קשה לחמאס? האם נגבה

ממנו מחיר כבד? להערכתי, התשובה היא לא רבתי. הכוח הצבאי של חמאס לא קיבל סום מכה. לא רק זאת, לרעתי כרירי נתניהו בפריז נבלו ממש בטיפשות. זה היה מסר לחמאס: רעו לכם שאני אעשה הכל כדי לא להיגרר למלחמה בעזה. מה עוד צריך ארגון הטרור הזה? ראש ממשלת ישראל ממש ביקש ממנו: בוא ותעמיד אותי במבחן, ואני אוכיח לך שאני נגרר למלחמה, שאני שוחר שלום. והימאס ירה בשיגעון, ואז אמר: מספיק, וממשלת ישראל הסכימה עמו.

רביעית, אין לרעתי נוסחת קסם לפתור את בעיית חמאס בעזה. הרעיונות להפריד את האוכלוסייה האזרחית מחמאס או לכבוש את הרצועה ולהעבירה לרשות הפלסטינית, או כאמירתה של יו"ר האופוזיציה, ציפי לבני: "לעודד מתונים פלסטינים ולפתוח אופק מדיני" הם רעיונות הבל. אבל לרעתי הייתה לנו עכשיו הזדמנות לחרוג מהדפוס המקולל הזה שבו חמאס מכתוב לנו את כללי המשחק ומתוו את הדרום שלנו. יש לצה"ל את ארגון הכלים. זה כמובן מורכב ומסובך ויגרוור גינויים, אך יש מצבים שבהם "בעל הבית משתגע".

חמישית, עצם הנוסחה "הפסקת אש" היא תקינה, גם אם חמאס לא שילם מחיר כבד. אבל זאת בתנאי שלא חוזרים יותר למשחק ההתשה של חמאס, שאין צעדות לגדר ושאיין בלונים. יש חורה לטסטוסקיוו שהיה אחרי צוק איתן. ואת זה אין עכשיו למדינת ישראל. להפך. שישית, איך זה שהציבור אינו רואה את הרמטכ"ל ואינו שומע את קולו? ●

איך זה שהציבור אינו רואה את הרמטכ"ל ואינו שומע את קולו?

7 למדינה

מעריב

688 הדגים 4,755 מצעים יעד אלים באינתיפאדה

כל מי שהסתער נהרג

בלי אבא

15 בנובמבר 2002: הפינוע בציר המתמללים בחברון, שבועה בידו הג'יהאד האסלאמי הפלסטיני, ובו נהרגו 12 ישראלים